

betyde omtrent 100,000 Kr., og at det kunde tænkes, at Skatten efter 16 Aars Forløb kunde gaa op til 1—1½ Mill. Kr., 1½ Mill. Kr. er vist det højeste, mellem 1 og 1½ Mill. Kr. altsaa; men sikkert kan man ikke sige noget, før man er blevet enig om Lovforslaget. Men dette er jo ikke nogen særlig betydelig Sum i Forhold til Statens Udgifter i det hele og ganske særlig ikke i Forhold til Statens Udgifter nu. Jeg vil altsaa ikke have den Bebrejdelse, at Staten i Øjeblikket afviser en Skat just i det Øjeblik, hvor Staten trænger til alle de Penge, den kan faa, fordi den bruger saa mange Penge. Jeg vil ikke have den Bebrejdelse rettet imod mig, for hvis det var saaledes, at der var Tale om en betydelig Skat i Øjeblikket, turde jeg paa ingen Maade vægre mig. Jeg skal ved denne Lejlighed sige, at vi diskuterede for ikke længe siden et Forslag om den saakaldte Børsskat. Der var adskillig Uvillie imod den, og min første Stilling var den, at jeg nødvendig vilde gaa med til en direkte Skat paa Omsætning og Erhverv, men efterhaanden som Spekulationen tog saa stærkt Overhaand, fik man Sympati for denne Skat, og dette Hensyn vandt jo ogsaa Overhaand her i Rigsdagen. Nu har det vist sig, at denne Skat, som var anslaaet til 2 Mill. Kr. for dette Finansaaars Vedkommende, saa vidt vi kan se, i hver af de sidste to Maaneder har givet 800,000 Kr. Det viser jo, til hvilket Vanvid Spekulationen er naaet herhjemme, og at man beskatter dette Vanvid, kan der vel, oprigtig talt, være nogen Mening i under de nuværende Forhold. Der er nogen Mening eller megen Mening i det, naar Vanviddet viser sig paa denne Maade. Derimod synes jeg ikke just, at Beskatningen af de sygelige, svagelige, af dem med indskrænket Erhvervs mulighed, er det samme.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at han just fandt dette Øjeblik saa belejligt til at komme med dette Skatteforslag, idet han derved tænkte paa to Forhold, nemlig dels at man i høj Grad har diskuteret dette Spørgsmaal om Fritagelse og om Fritagelse for Aftjening af Værnepligt, og dernæst, at Staten i Øjeblikket trængte til Penge. Maa jeg dertil sige, at jeg mener ikke, at det nuværende Øjeblik er belejligt. Jeg tror ikke, at man i Øjeblikket med Rimelighed kan diskutere det Spørgsmaal, og det saa meget mere, som jeg gaar ud fra, at naar Verdenskrigen er endt — og det ske snart — vil vi komme til en Forhandling om vort

Militærvæsen i det hele taget. Jeg tror ikke, at Forhandlingen vil blive udskudt til 1922. Jeg tænker, at saa snart Krigen er endt, maa der optages en alvorlig Forhandling om vort Militærvæsen, uden at jeg paa nogen Maade skal udtale mig om, i hvilken Retning den vil gaa; men det er min Tro, og jeg synes, at Sandsynligheden taler derfor. Og da vil det kunne tænkes, at under forandrede Forhold ogsaa Værneskatten kan komme ind under denne Forhandling. Jeg har derfor ment, at jeg i dette Øjeblik maa stille mig yderst afventende overfor, hvad Resultat Forhandlingen paa Rigsdagens Ting kan give, og en saadan Beskatning, som den her foreslaaede, maa jeg i dette Øjeblik udtale min yderste Betænkelighed ved, baade principielt og med Hensyn til Beskatningsformen. Endelig maa jeg sige dette, at Provenuet efter min Mening ikke vil komme til at staa i Forhold til det overordentlig store Besvær, som Administrationen vil faa — det kunde man endda se bort fra —, men heller ikke til den store Byrde, man derved vilde paalægge Folk. Dette skal dog ikke forhindre mig i at medvirke til en Forhandling om dette Forslag her, selv om det ikke kan tænkes at føre til et Resultat i Øjeblikket, og denne Sag kan jo ogsaa blive inddraget under senere Forhandlinger.

J. Pedersen: Den højtærede Minister begyndte med at erkende, at Tanken om en Værneskat i hvert Fald har noget bestikkende ved sig. Jeg vil gaa videre og sige, at, rent teoretisk set, synes jeg ogsaa, at den har noget berettiget ved sig. Man kan jo bruge, hvad Betegnelse man vil, om den Pligt, Ungdommen har til at lade sig uddanne til Soldater, men jeg tror ikke, at der er nogen, der vil gøre gældende, at det ikke er en Byrde. Byrder kan jo være af forskellig Art. Nogle kan være ubehagelige, andre kan være kære; men at det er en Byrde, synes jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om. Det er baade en personlig Byrde og en økonomisk Byrde for de unge, der er forpligtede til at lade sig uddanne som Soldater, og jeg synes ikke, at der i og for sig kan gøres nogen berettiget Indvending imod, at den Del af Ungdommen, som slipper fri for denne Byrde, paa anden Maade kommer til at yde Samfundet nogen Erstatning, altsaa i dette Tilfælde en økonomisk Erstatning. Men dette er Sagen i sig selv. Hvordan den skal udføres i Praksis, er jo en helt anden Sag, og